

El record de l'1 d'octubre

Catalunya recordarà sempre l'1 d'octubre del 2017. No se n'anirà mai més de la nostra memòria. És per això que hem decidit dedicar aquest número de *La Veu*, en la seva pràctica totalitat, a la vivència que els reagrupats i les reagrupades vam tenir d'aquell dia. Els records, les imatges, els sentiments, les alegries, la repugnància de la repressió sense ni un mínim d'humanitat. En un sol dia, van confluïr, com en un aiguabarreig, el millor de l'ésser humà, i el pitjor, tan pitjor que fins i tot es fa difícil qualificar d'humans aquells que van colpejar amb delit els cossos dels nostres familiars, amics, veïns, fins i tot de gent que desconecíem i que en poques hores vam forjar una complicitat que farà encara més forta la causa per la Independència.

Vet aquí la paradoxa. Ens volien sotmesos i vam sortir més forts, amb més ganes, amb més determinació. Van superar totes les barreres imaginables d'una societat democràtica, amb el seu sadisme. I no només això. Molt pitjor, però que molt pitjor han estat les actuacions posteriors de minimitzar-lo, ignorar-lo, amagar-lo, tergiversar-lo, fet que ha afegit sal a les ferides que havien provocat.

El sùmmum de la hipocresia, de la depravació humana, el va protagonitzar un fiscal espanyol, que va arribar a negar que s'hagués comès una repressió excessiva perquè només van resultar ferits, un 0,003% dels votants o participants en el referèndum. Reduir el dolor físic de més de 900 persones agredides impunement és directament de psicòpata, de malalt. Un dolor que també ho és psicològic i que s'incrementa si tenim en compte el patiment pels familiars, pels amics, pels coneguts. Una percepció que demostra la deshumanització de l'espanyolisme catalanofòbic. Per a ells no som humans. Som una estadística. Com feien els nazis. Ni més ni menys. La humanitat reduïda a un percentatge.

Els espanyols no tenen ni la més punyetera idea de les repercussions de tot ordre que tindrà l'1 d'octubre. Són tan cecs i sords que es pensen que poden amagar els seus crims. I qui va donar-hi el vistiplau va ser ni més ni menys que el

propi Cap de l'Estat, amb un discurs que va ser veritablement repugnant i un exercici de cinisme, que fins i tot va escandalitzar molts observadors estrangers. Ras i curt, va fer seva la repressió i, el que és més greu, va donar un llum verda a les múltiples agressions espanyolistes que s'han donat darrerament a ciutats com Palma, la pròpia Barcelona i, més darrerament, a València.

L'espanyolisme s'ha cregut que pot controlar el carrer. Però, com hem cridat fins a l'extenuació, centenars de milers, de milions, de fet, de catalans i catalanes, "els carrers seran sempre nostres". Tal i com es va tornar a comprovar el dia de l'aturada general, una altra apoteosi de la força del Poble Català.

I ara què?

Però, ben mirat, el que facin els espanyols no ens hauria de preocupar. Per contra, sí que ens ocupa i ens preocupa el que fem els catalans i les catalanes. I el que hem fet ha donat la volta al món, com mai abans, hem estat el centre de l'atenció mediàtica.

Em refereixo, és clar, a la compareixença del President Puigdemont al Parlament de Catalunya, en compliment del que estableix la Llei del Referèndum. La decisió presidencial de suspendre temporalment els efectes de la Declaració d'Independència ha creat una certa perplexitat. De la seva intervenció, vam trobar a faltar concrecions, garanties, terminis pel que fa a aquesta suspensió. Tots aquests aspectes claus van estar absents. A aquesta alçada del procés, no ser conscient que la gent es mou per fites en el camí, pot arribar a ser preocupant.

Això no obstant, els espanyols, fidels a la seva manera de fer, han interpretat la suspensió com una feblesa, com una marxa enrere. I s'equivoquen, de nou. Però no els corregirem, que s'estavellin amb la seva prepotència i fatxenderia. A hores d'ara tot el món sap que Espanya ha rebutjat l'oferta de mediació. És una gran jugada, que ens ha de permetre fer el pas endavant definitiu.

I per fer-lo, caldrà que tornem a tenir coratge, com l'1 d'octubre. Coratge, valentia, determinació i decisió, perquè els espanyols, per boca del propi Rajoy, ja han tornat a amenaçar.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Ni Ghandi, ni Noruega. Independència a la catalana.

per Xavier Minguet

PÀGINA 2

El dia u d'octubre

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Mentides pel broc gros

per Teresa Casals

PÀGINA 4

La voluntat d'un poble

per Daniel Roig

PÀGINA 5

Volem votar

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Odi

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

Record gràfic del referèndum

PÀGINA 8, 9 i 10

L'auca d'en Piuet

PÀGINA 11

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

Ni Ghandi, ni Noruega. Independència a la catalana

Igual que Puigdemont, Gandhi també era conscient de la campanya de la seva vida, a la qual havia dedicat 22 anys, i també sabia que l'oportunitat que se li presentava era única i plena de perills. Assistia, doncs, a la "mare" de totes les batalles. Qualsevol moviment en fals en la direcció de les seves accions podia ser fatal per al seu poble.

Amb aquesta convicció, Gandhi es va plantejar dos únics objectius: la independència de l'Índia i l'assoliment de la democràcia. Per aconseguir-ho va desenvolupar una estratègia basada en dos elements: provocar un canvi de mentalitat del seu poble (no violència) i impulsar a continuació la seva mobilització total. En termes militars, va saber connectar la guerra del món lliure contra Alemanya i el Japó amb la "guerra" per la llibertat del poble indi.

Si ho comparem amb el cas català, podem dir que ja hem aconseguit la "no violència" en la mentalitat del nostre poble, més que aconseguir-ho, ho portem associat en el nostre ADN. També hem aconseguit impulsar la mobilització total com mai ningú ho ha fet a Europa. A més, si Gandhi ho va connectar amb les llibertats davant l'Alemanya nazi i el Japó, nosaltres ho podem connectar amb les grans dificultats econòmiques provocades per l'Estat Espanyol. Però no en tenim prou. No és suficient. Ni l'estat espanyol és l'Imperi Britànic, ni tampoc podem equiparar les connexions entre la guerra de Gandhi amb la economia espanyola.

La Noruega del 1906 també va proclamar la seva independència després de decidir-ho en referèndum. Com el govern espanyol, l'executiu suec tampoc l'acceptava, tot i que finalment les vagues generals al país, les crítiques per part de l'oposició i la mediació del rei van donar el vistiplau, evitant un conflicte armat. L'única condició que va posar el monarca suec és que es mantingués un estret vincle econòmic que, precisament, ha estat el principal factor de l'èxit d'ambdós països. Aquí, el nostre monarca ha optat per un altre camí, el camí del PP i Ciutadans, el mateix

camí que van seguir els borbons absolutistes. És a dir, aconseguir, si és possible, les victòries per la força i, en cas contrari, en cas de derrota, sobre tot que sigui gloriosa. Mai pactar, mai negociar i, en cas de mediació, que també que sigui forçada.

Sembla que anem per aquest camí. La mediació no serà acceptada per l'estat espanyol si no és imposada per la comunitat internacional. Una altra forma de dir-ho seria que no l'acceptarà fins que no es vegi amb l'aigua al coll. Finalment voldria explicar un dels molts incidents particulars que vaig viure el dia del referèndum de l'1-O. Va succeir al col·legi electoral del barri de la Mariola de Lleida, on havia d'exercir el dret a vot acompanyat de la meua família. Doncs bé, no vàrem poder votar pel fet que, en aquell moment, van venir els antiavalots de la policia nacional espanyola. I no precisament en so de pau. Primer es van estar una estona escalfant l'ambient amb el que tothom anomenava "l'avançadilla". Uns quants policies disfressats de civils i tapats de la cara que, en una obra de teatre de primer nivell, anaven interpretant el paper d'escamot provocador per poder justificar les immediates accions dels nacionals. Uns minuts després van entrar en joc uns 100 efectius repartint cops de porra, estirades brusques, i també empentes amb

els escuts. Les quals van provocar, entre altres coses, l'atac cardíac i la caiguda del senyor de 70 anys que va quedar atrapat i pressionat entre els escuts, els defensors del col·legi i la paret.

Així doncs, després de tots els relats que s'han explicat d'aquest fet, el més roï de tots és el del portaveu del PP al congrés, Rafael Hernando, que menteix quan diu que va ser la policia nacional que va ajudar el senyor de la Mariola. I tant que el va ajudar la policia, a caure, a tirar-li gent damunt i a passar pel damunt d'ell en diverses vegades per continuar amb les empentes i els cops de porra. Ho dic perquè jo sí que hi era, senyor Hernando, al costat del mateix senyor i ajudant amb el desfibril·lador. Ja veu, senyor Hernando, en les properes vegades li aconsello que no confiï cegament en els seus informadors. Finalment, després d'un dia amb els sentiments remoguts per defensar els nostres drets, vàrem votar igualment. Així doncs, degut a múltiples factors propis i també a condicionats exteriors, el nostre procés no és pot equiparar a cap més altre: ho haurem de fer a la Catalana. Una forma pròpia i singular d'arribar a la independència. Amb seny però amb rauxa.

Xavier Minguet

El dia u d'octubre

Jo sóc regidor i membre de l'equip de govern de la ciutat de Vic. El consistori actual compta amb 21 càrrecs electes. D'aquests 21, 17 són obertament i declaradament independentistes, tres més estan al costat del dret a decidir i el que queda és en Josep Anglada... Res a dir, però, fins i tot ell, a tall d'anècdota, va afirmar en públic que també volia anar a votar al referèndum. Jo diria, però, que al final no hi va pas anar o, com a mínim, no em consta.

Durant les reunions que tenim cada setmana amb l'equip de govern, durant les setmanes que procedien a l'1 d'octubre, molts de nosaltres, els membres de l'equip de govern, li demanàvem a la nostra alcaldessa que ens expliqués com anava el tema de la preparació del referèndum. I ella, molt múrria, ens explicava sopars de duro. Fins que a la darrera reunió, ens va dir que, davant la nostra pesada insistència, estiguéssim ben tranquils, que tot estava ben controlat.

I tenia tota la raó. El protocol per al referèndum, a Vic, feia molt temps que estava instaurat. I tots els seus membres, com engranatges d'un rellotge suís, estaven ben engatzats.

Tant és així que el mateix dissabte dia 30 de setembre, un bon amic es va adreçar a mi dissimuladament perquè

necessitava que li donés un cop de mà. Evidentment li vaig dir que sí, em pensava que hauríem de moure alguns mobles de casa seva, o alguna cosa semblant. Però no: necessitava que li guardés a casa meva unes... urnes.

I jo, encantat i feliç! M'ho van demanar perquè visc molt a prop d'un col·legi electoral. I jo saltava d'alegria. Val a dir, però, que vam tenir uns quants problemes per fer arribar les urnes a casa, ja que, quan discretament me les feien arribar, vam topar amb un tractor que barrava el pas per arribar a casa. I, intentant agafar una drecera, un *jeep* tallava les nostres darreres opcions. Al final, vam decidir de portar-les tranquil·lament a peu, embolicades amb una gran bossa d'escombraries negra i ningú va sospitar res.

El moment de fer-les arribar al col·legi, el diumenge 1, a tres quarts de nou del matí, va ser impressionant... pell de gallina. Com també ho va ser tota la jornada electoral. Els ciutadans, que molts feia dos dies que dormien al col·legi, es van organitzar per defensar les urnes i les paperetes. Van establir protocols d'actuacions i es van repartir les tasques. Uns feien de guaites o vigilants, els altres de missatgers, molts feien de barreres humanes, d'altres cercaven amagatalls per als tresors preuats

i uns quants s'oferien voluntaris per fer d'esquer. Aquest dia, jo en vaig aprendre molt de la condició humana.

Al final, però, al nostre col·legi no ens van visitar les forces d'ocupació. Vam patir tres grans falses alarmes que ens van fer anar de corcoll, però poca cosa comparat amb la resta.

No oblidaré mai l'1 d'octubre. Com tampoc oblidaré mai el 3, quan, a Vic, es van concentrar, segons la guàrdia urbana, uns 30.000 demòcrates a la plaça major i als carrers adjacents (en un ciutat on en viuen 40.000), en un ambient totalment pacífic, però clarament reivindicatiu.

Com tampoc oblidaré mai el dimarts 10 d'octubre al vespre, quan el President de la Generalitat va proclamar o declarar la independència de la república catalana. I encara que de seguida li demanés al Parlament de Catalunya que la suspengués, que suspengués els seus efectes, jo encara no he sentit que, el Parlament, ho hagi fet a hores d'ara.

Per tant, per a mi, ja som membres d'un estat independent en forma de república: Catalunya.

Josep Ramon Soldevila

Mentides pel broc gros

Si bé puc acceptar que la veritat és polièdrica, no tinc cap dubte que la mentida premeditada amb l'objectiu de treure'n profit és immoral i denigra els qui la practiquen. Vull escriure sobre l'1 d'octubre a Catalunya. Vull fer un homenatge als meus conciutadans que el van fer possible i vull denunciar tots aquells i aquelles que falsegen la realitat del què va passar durant tot aquell dia i, sobretot, vull denunciar aquells que van veure com anava tot i ho neguen. Em refereixo al senyor Millo, el virrei, al senyor Rivera, la senyora Arrimadas, el senyor Iceta, el senyor Ros, les declaracions dels quals són una ignomínia per a ells i un insult per a tots els catalans.

El dia 1 d'octubre va tenir els seus prolegòmens. Dies abans uns grups reduïts de ciutadans van assumir responsabilitats amb risc i van fer possible que les urnes, les llistes, les paperetes i les meses es constituïssin i es pogués votar. Ningú no va parlar més del compte, ni amb la família i tot va funcionar com un rellotge suís. Potser no ho hem valorat prou, però que tot un estat, tot un govern d'aquest estat i tots els seus col·laboradors a Catalunya repetissin que no hi hauria urnes, ni paperetes, ni cens, ni agalles per anar a votar i passés tot el contrari, és un triomf de la nostra gent, convençuda com està que només el poble salva el poble i és un ridícul monumental

per un estat que no sap què està passant ni valora la força de la raó d'un poble unit que vol respecte i capacitat per decidir el seu futur i que està cansat de tantes mentides i tantes imposicions.

I no es va anar a votar amb tranquil·litat, no. Amb la policia nacional i la guàrdia civil esbotzant portes i finestres dels col·legis electorals, custodiats per pares i mares des de feia dos dies, nits incloses, i obrint-se pas emprant la força bruta esberlant caps com abans havien esbotzat finestres. Més de 900 ferits de diferent consideració. I tot per impedir que ciutadans dignes i convençuts dipositessin el seu vot a l'urna. Vergonyós!. Inaudit en l'Europa del segle XXI. Europa que ho ha vist amb preocupació, diuen, però que, a l'hora de la veritat no s'atreveix a enfrontar-se al govern de l'estat i als seus acòlits perquè qualsevol desequilibri els fa terror. En prenem nota. Sàpiguen que,

a l'època de la dictadura franquista érem molts els qui miràvem cap al Nord com un refugi per aquells ciutadans que aspiraven a una convivència justa, solidària i en llibertat. Quin desengany!

Finalment vull denunciar tots aquells que diuen que no es poden donar per vàlids els més de 2.300.000 vots que en circumstàncies tan adverses es van posar a les urnes perquè es van fer trampes. Mentida. La dignitat dels components de les meses i dels interventors i apoderats que van estar tot el dia al peu del canó no es pot posar en qüestió. Pensa el lladre que tots són com ell, però s'equivoca. Els catalans compromesos amb la independència volem guanyar-la amb netedat perquè és així com volem la República. Neta, solidària, justa i per a tothom.

Teresa Casals

La voluntat d'un poble

A les 5 ja sóc a lloc. El col·legi electoral és obert i ple de gent. El meu company de missió també hi és. Aquell és el col·legi que ens ha estat assignat com a membres del grup de logística que fa possible el referèndum.

L'operació començà dies abans. En una trobada personal, que no podia ser d'altra manera per por a tindre les comunicacions intervingudes, el meu company em proposa ser els responsables de l'urna i les paperetes d'un col·legi electoral a Igualada. La meua resposta és afirmativa tot seguit. Els dos som conscients que ens la juguem, però després de tants anys darrera aquest objectiu fer-se enrere no és una opció.

Els dies previs al referèndum són de nervis i emoció continguda. L'actuació policial ens fa estar en alerta, i de forma discreta preparam l'operatiu del dia 1. Tothom ens sembla sospitós. Sobre les 8 del matí del dia D, decidim portar les paperetes i els documents de mesa. Arribem just en el moment que el President està en plena intervenció en directe, cosa que fa que la nostra arribada sigui advertida per tothom amb gran alegria. Estem a descobert i tothom sap qui es qui.

Ja propers a les 9, es l'hora de l'urna, la peça clau. Ara que tothom sap qui la portarà, el meu company, davant la possibilitat de trobar alguna resistència

inesperada, em diu "Si has donar algun cop de puny, el dónes". Sortosament, la jornada va endavant sense incidents. La gent suporta estoicament l'espera i roman a lloc per donar suport.

Cap al migdia, comencen arribar notícies de que la Guardia Civil s'acosta a Igualada, cosa que, afegit a les terribles imatges de violència policial que es propaguen per les xarxes, fa que es plantegi evacuar les urnes a l'Ateneu Igualadí, on salvaguardar-les, i mantenir obert el procés de votació. Els carrers propers a l'Ateneu són plens de gent, per això el trajecte s'ha de fer a peu. Amb l'urna a les mans corro entre la multitud exaltada, amb els sentits alerta, preparat per l'inesperat i disposat a tot. En aquella urna hi ha els desitjos i anhels de llibertat dels meus conciutadans. L'urna ha d'arribar a lloc, i hi arriba. La nostra missió s'ha acabat amb èxit.

Estic esgotat, de nervis, de cansament. Em trobo amb

el meu pare a casa seva. Ha votat, està indignat amb l'actuació policial i ha estat preocupat per mi tot el dia. Li explico tot com a anat, i percebo en ell emoció i admiració. Aquesta és la darrera conversa que tinc amb el meu pare en vida, que dies després ens deixa en un dissortat accident. Per mi la consigna es clara: El poble ha expressat la seva voluntat. Ell va votar en aquest referèndum. Aquest ha de servir.

El 10 d'octubre sóc a Lluís Companys, veient en directe el ple del Parlament. La declaració d'independència i la seva suspensió deixa un gust agredolç, però la declaració és un fet, és signada pels diputats, i la seva suspensió s'emmarca en l'estratègia de reconeixement de Catalunya con a subjecte polític. Total confiança. Seguim endavant.

Daniel Roig

Volem votar

Els esdeveniments s'han succeït molt ràpidament aquest dies. És un garbuix de sentiments i sensacions, com les que vàrem tenir dies abans de la votació de l'1 octubre: VOLEM VOTAR !, cridàvem tots i totes, i per descomptat que ho vàrem fer. Des del dia anterior a la votació, la gent va dormir en els col·legis o llocs on s'havia de portar a terme aquest fet, i, en sacs per terra, fent gresca i xerinola, perquè la policia no tanqués cap centre autoritzat per l'Administració.

A les cinc del matí, quan molta gent ja era a les portes del col·legi, vaig arribar com a voluntària en la tasca de Representant de l'Administració (RA), i la feina consistia a vetllar pel bon funcionament de 4 de les 11 Meses que hi havia en el col·legi; 4 més les portava en Salvador, i 3 més un altre company. A part teníem en Xavi, coordinador, que feia un munt de tasques, entre les quals posar ordre i rebre les instruccions del Centre de logística.

A les sis del matí vaig entrar perquè les meses, els ordinadors, les cadires, els endolls, i les Actes que jo duia estiguessin preparats per al bon funcionament. A les set, paperetes, sobres i bolígrafs a punt per a tothom, però a les vuit no havia vingut la gent que havien de presidir les Meses. Vam anar a buscar persones, que feia cua a fora de la porta, i demanar a les primeres que hi havia per omplir les meses. Necessitàvem President i

dos vocals per a cada Mesa. Un cop escollits, van venir encantats, tot i saber que era feina per tot un dia, i no remunerada.

Faltaven les urnes : on eren les urnes? Van arribar en un cotxe particular, a braços de voluntaris que eren aplaudits per la munió de gent que resguardava el col·legi. A les nou en punt, tot preparat, urnes precintades, ordinadors engegats, actes a sobre de les meses, i varen fer la trucada al Centre: Meses constituïdes. Les meves 4 en una planta i les altres 7 a la planta de baix.

Quina emoció la gent que entrava per exercir el seu dret a vot ! Més emoció encara que el 9N. Gent de totes les edats, acompanyats pels néts, que encara no tenien edat per votar, però en els ulls reflectien les ganes de fer-ho.

Al cap d'una estona, com va passar a tots els llocs, els ordinadors es van "penjar", no anaven bé. Els voluntaris de l'escola, que estaven a tot arreu i feien un servei excel·lent, van buscar entre la gent que omplia el pati i l'entrada, enginyers informàtics per poder ajudar, mentre al coordinador li anaven passant les IP, és a dir. les claus per anar fent funcionar els ordinadors, a mesura que els informàtics espanyols tancaven les webs. Fins i tot, finalment, amb el cens universal, vam poder fer la feina que tanta gent ens demanava, fent cues i esperant hores i hores, dins i fora de l'escola.

De tant en tant venia alguna persona esparverada,

dient que la policia era a fora, o al darrera del edifici, que si hi havia imatges de gent ferida, que li pegaven amb porres, i... se'ns encongia el cor, i tota la gent que teníem al nostre càrrec corrien a salvar i amagar, els sobres de les urnes i les actes ja emplenades i deixar a la vista el que es poguessin endur. Cada tres hores notificàvem els resultats que teníem i si hi havia incidències.

Vam tenir sort: aquí la guàrdia civil no va venir, i a les vuit del vespre el recompte minuciós dels vots, anotats a les actes, firmades per les presidentes i els vocals, i una servidora vaig sortir amb els sobres marrons amagats i acompanyada per un voluntari de l'escola, a un punt que només deu minuts abans em van dir, per entregar-les a un altra persona, que les duia totes, on feien el recompte final.

En aquesta jornada que havia de ser cívica i pacífica, com sabem, unes 900 persones han estat ferides de diversa consideració, però també hi ha hagut més de dos milions i mig de votants. Tots sabíem que podria passar alguna desgràcia, però som un poble tossut, i sabem al que ens exposem. Jo demanaria la medalla al valor per a aquests 900 ferits, que sabent que 4000 policies anirien en algun lloc, van tenir el valor de ser-hi. El 1 d'octubre marcarà un abans i un després. 13/10/17

Pilar Altarriba

Odi

El passat 26 de setembre, desenes de persones deien adéu a les forces de la Guardia Civil de Huelva, que es desplaçaven cap a Catalunya, amb el crit de “A por ellos”. Abans, el 20 de setembre, al programa de Intereconomia, “Gracias por nada”, presentat per José Antonio Fúster i Rocío Manzano, en plena “guerra freda” entre Corea del Nord i occident, demanaven a en Kim Jong-Un, líder nord-coreà, que llancés els seus míssils sobre Barcelona, que els farien un favor, deien. El 10 d’octubre, en Pablo Casado, vicesecretari de comunicació del Partido Polpular, de 37 anys, va amenaçar dient que en MHP Puigdemont podia acabar com va acabar en MHP Companys. Tots sabem que va acabar afusellat, i que el 15 d’octubre commemorarem el 77è aniversari del seu afusellament.

Els dos primers fets són dos dels exemples més clars de l’odi que hi ha al territori espanyol, per part d’un

nombrós grup de la població, contra els catalans i tot el que puguin representar. En el tercer, el d’en Casado, és més un clar exemple d’incultura, o no... (per això us he posat l’edat). Hi ha una facilitat vergonyosa per part de les “autoritats” espanyoles, sobre tot per part de gent del Partit Popular, a comparar el nazisme-feixisme amb l’independentisme català.

El 6 d’octubre, van aparèixer unes pintades a Girona contra l’Arrimadas i en Rivera, i el jutge de la Audiencia Nacional, José de la Mata, les està investigant d’ofici. Això vol dir per propi interès, sense denúncia prèvia de ningú. Jo no entenc aquest odi tan arrelat en la gran majoria de la societat espanyola contra Catalunya i contra els catalans. Històricament, milers de catalans han mort defensant Espanya, des de Filipines, passant per Cuba o al Sahara. Catalans obligats a defensar Espanya, recordem-ho.

No sóc historiador, però crec que en cap cas Catalunya sola ha atacat Espanya. Defensar-se ho ha fet sempre. En els dos discursos del MHP Puigdemont, després del que va fer el borbó i el del 10 d’octubre al Parlament, sempre, sempre, ha apel·lat al diàleg i a la concòrdia amb els pobles espanyols. Potser que ja no cal anar tant amb el lliri a la mà i actuar contundentment, utilitzant les seves pròpies lleis, per denunciar tots aquests comportaments antidemocràtics i anticonstitucionals, que sí, van en contra de la seva sacrosanta constitució. O és que no som tots iguals davant la llei? O només compten els que volen seguir formant part de la seva llei? El millor que podem fer com a catalans és marxar. Ho teniu clar, oi?

Albert Aragonès

Record gràfic del referèndum d'autodeterminació (1/10/17)

Record gràfic del referèndum d'autodeterminació (1/10/17)

Record gràfic del referèndum d'autodeterminació (1/10/17)

AUCA D'EN PIUET

Letra: Ramon Culler / Benito / Joan Vicens
 Il·lustracions: Jordi Guzmán

Setembre de 2017

1. Arribada la tardor, al Principat hi ha remor.

2. Remor per la democràcia que perdem i no ens fa gràcia.

3. Davant d'això, sense por, rebutgem la repressió.

4. Com a símbol de combat una mascota hem cercat

5. que ens esperoni en la lluita per poder girar la truita.

6. Prop del moll de Barcelona apareix la nova icona.

7. És un canari menut, llest, valent i molt astut

8. que s'escapoleix d'un gat ruc, ferotge i malcarat.

9. Davant d'aquest nou invent el vaixell tapen rabent.

10. Però, ja és tard i en Piuet es passeja amb el cap dret

11. I per més que faci nosa l'ocellet arreu es posa.

12. A Alcanar a Manresa, a Olot... pots trobar-hi aquest ninot.

13. Diu ben alt que vol votar, que ningú l'en privarà.

14. Que res no té més encert que un referèndum obert.

15. I fins fa d'ambaixador des d'Amèrica al Japó.

16. Fa goig pintat als vaixells i als mossos, donant clavells.

17. L'escola el vol adoptar, el bomber i el capellà.

18. Amb l'estelada al terrat, se'l veu entremaliat.

19. Quan fa el cim amb l'enganeta li salta de la maneta.

20. Amb la colla dels tractors va i entona els Segadors.

21. Ell, com a ocell, fa piulades i se'n fot, de les tronades.

22. Mentre mira el calendari refilant com un canari.

23. Al bec du la papereta amb el Sí, que tot ho peta.

24. I així en Piuet s'ha guanyat, el cor de tot el veïnat.

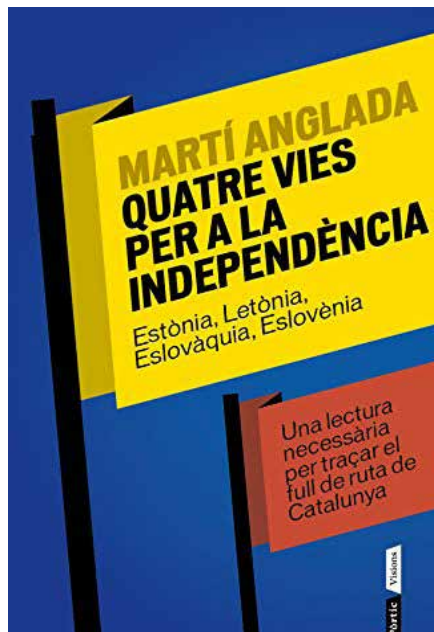
Les vies cap a la independència són transferibles entre països?

Martí Anglada, *Quatre vies per a la independència. Estònia, Letònia, Eslovàquia, Eslovènia*, Barcelona: Pòrtic, 2013

Ara fa cinc anys el periodista Martí Anglada va publicar un llibre molt interessant sobre els processos que van portar a la constitució de quatre nous estats a Europa a finals dels 80 i començaments dels anys 90. Se centrava en Estònia, Letònia, Eslovàquia i Eslovènia, que van esdevenir repúbliques independents en els convulsos moments d'esfondrament del bloc comunista.

Val la pena recuperar aquest llibre perquè, recentment, entre nosaltres, han sorgit veus que parlen de l'anomenada "via eslovena" que, en certa mesura, estaria inspirant les darreres actuacions del nostre procés cap a la llibertat. A més, Anglada és una persona molt ben informada i aquests dies està fent una feina molt solvent com a delegat del govern català a França. Precisament, la intenció declarada del llibre no és tan sols fer un mer exercici de divulgació històrica, sinó contribuir a "traçar el full de ruta de Catalunya" en el camí d'esdevenir un Estat independent.

L'autor parla de quatre vies, però potser seria més apropiat comptar-ne cinc, atès que la separació de Txecoslovàquia —un cas, certament, molt singular— va comportar la creació acordada de dos nous estats: Txèquia i Eslovàquia. Precisament, sobre la singularitat del cas txec i eslovac en puc parlar amb una anècdota personal que vaig viure. El desembre de 1992, quan faltaven pocs dies perquè es consagrés la separació de Txecoslovàquia, vaig viatjar a Praga amb la meua

dona. Hi vam celebrar l'arribada del nou any i vam ser testimonis de la constitució, absolutament pacífica, civilitzada i tranquil·la, dels dos nous estats, ara pròsperes membres de la UE. En el seu llibre, Anglada explica que el procés fou liderat i pactat pels polítics dels dos països i que no hi va haver cap referèndum. En principi, la població eslovaca no era majoritàriament partidària de la independència i algunes enquestes d'aquell moment donaven preferència a la continuïtat de l'antic estat (al cap del temps, la població eslovaca es va mostrar molt satisfeta amb la independència). El nostre viatge d'anada a Praga, el vam fer amb un avió de la companyia aèria pública txecoslovaca; el de tornada a Barcelona, el vam fer amb el mateix aparell, però ja retolat, exclusivament, com a txec.

Els exemples d'altres països que han assolit la independència són molt útils per a prendre consciència de la mutabilitat de les fronteres i de l'evolució dels processos històrics. Això de "pàtria indissoluble" és un terme retrògrad, de matriu falangista, impropri d'un text legal pretesament democràtic,

no apte per al segle XXI (recorda allò de la "unidad de destino en lo universal"). No té cap ni peus. Ara bé, per més que es vulgui, és molt dubtós pretendre traçar equivalències entre diferents processos d'alliberament nacional. Els contextos històrics són massa diferents i la història política recent de cada cas és singular i força intransferible. El llibre d'Anglada ni tan sols esmenta la tan assenyalada suspensió d'efectes de la DI que diuen que hi va haver a Eslovènia i que ara s'ha aplicat a Catalunya. Precisament, l'autor considera Eslovènia el cas més complicat de tots els que estudia al seu llibre. En síntesi, explica que hi va haver un referèndum el 23 de desembre de 1990 en què la independència va rebre un 88% dels vots a favor i que, al cap de sis mesos (25 de juny de 1991) el Parlament d'Eslovènia va declarar la independència; va haver-hi un conflicte armat breu; va caldre la mediació de tres estats europeus, fins que a finals d'any 1991 i principis de 1992 ja van arribar reconeixements internacionals importants. Avui Eslovènia pot tornar a ser considerat un "país feliç" com el qualifica Anglada.

Finalment, en el nostre cas, tampoc no és factible establir similituds amb altres països que han accedit a la independència perquè enlloc no trobaríem una metròpoli com Espanya. L'única metròpoli que, amb la seva actuació repressora contra població civil indefensa que vol exercir el dret de vot, aconseguí l'efecte contrari: sumar suports interns i externs a la creació d'una república catalana. En fi, no perdem el temps en discussions bizantines i avancem cap a la llibertat sense giragonses. Hem d'estar a l'alçada. Recordem que tot el que han fet els que ens han precedit era "perquè seguíssiu el recte camí d'accés al ple domini de la terra".